

Vzpomínka na North Cape.

Ze Stockholmu na sever.

.....! Ze Stockholmu vyjíždíme v neděli před devátou. Máme v plánu dosáhnout pro nás magického bodu, kterým je North Cape **71°10'21''N 25°47'40''E** s těmito úžasnými koordináty. Je nás 5 na třech strojích, samozřejmě GoldWing GL 1800. Jíždě se věnujeme velmi usilovně, celý den s minimem zastávek, vždy jen tankování, káva, základní potřeby a večer, když začínáme hledat ubytování, můžeme konstatovat, že

jsme za 12 hodin ujeli něco přes 1 000 km, po velmi dobrých silnicích, s minimem provozu, a tak to de facto nebyl žádný problém. I počasí nám výjimečně přálo, bylo sluníčko a příjemných 20°C. Po trošce komplikací nacházíme ubytování v malé vesničce Töre, k naší radosti na nejsevernějším místě Botnického zálivu. Chatky jsou milé, velká, téměř luxusní společná koupelna uprostřed campu. Co víc bychom si mohli přát. Večeříme, rekapitulujeme pěkný den, ale myšlenkami jsme již napřed, u zítřka, kdy chceme navštívit Santa Clause v jeho domově u Rovaniemi a také poprvé překročíme Severní polární kruh, který prochází právě Santa Clausovým domem. Od Santa Clause pak stále na sever a na sever až, až...

Fascinující skalní masiv

North Cape, název té 307 m vysoké skály tyčící se kolmo nad Barentsovým

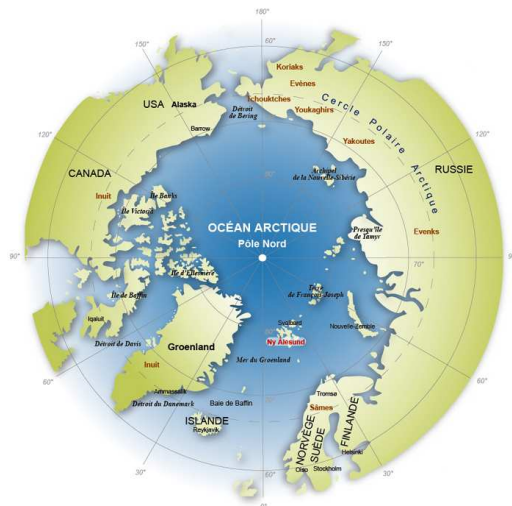

mořem, vzdálené jen 2 100 km od Severního pólu, vyslovuji s respektem, slyšel jsem, že někdy nemusí být zcela jednoduché tam dorazit. Jistě by o tom mohl, kdyby mohl, vyprávět anglický výzkumník a objevitel North Cape Richard Chancello který jako první na North Cape v r. 1553 dorazil. Nebo jiní přeslavní návštěvníci, Jeho Výsost Král Oscar II., král švédský a norský, navštívil North Cape v r. 1873 či thajský král Chulalongkorn z 1907.

(Když jsem asi před 8 lety viděl ve Skandinávii Rudu, velkého mladého valacha ze Zlína, plného síly a života, když se z North Cape za 5 dnů v sedle svého GoldWingu vrátil, měl jsem obrázek toho, jak bude vypadat asi za 10-15 let.)

Magický polární kruh - 66°33' N

Plni očekávání ráno vyrážíme za Santa Clausem a k polárnímu kruhu. Polární kruh je sice smyšlená kružnice, která protíná všechna nejjižnější místa na severní polokouli, z nichž je vidět po 24 hodin slunce za letního slunovratu a naopak, kde za zimního slunovratu slunce nevyjde nad obzor, má však v sobě cosi mytického. Poloha polárního kruhu se mění ve dvou intervalech 40 000 let a 18 let. Ale protože to asi nezměním a třeba ani nepochopím proč, rozhodl jsem se tím nezabývat. Prostě před polárním kruhem od jihu je to pro mne skoro normální a za polárním kruhem, tam za polárním kruhem je to prostě všechno jiné. Geografická poloha polárního kruhu tudíž není přesná, ale v současnosti a asi

ještě tak možná 5 000 let se bude pohybovat blízko **66°33' N**. Vím také, že za polárním kruhem již nenajdeme rovné stromy, jsou všelijak pokroucené, průměrná denní teplota v nejteplejším období nepřesahuje 10°C a jsou tam statisíce sobů. Severní polární kruh protíná jen 8 zemí světa a je za ním jen málo měst a žije tam málo obyvatel. Do jednoho z těchto měst přijíždíme. Je to Rovaniemi, světoznámá finská brána severu, město, spíše oblast s cca 58 000 velmi milých obyvatel. Jak jsme prakticky zjistili, leží sice v současnosti asi 5 km jižně od polárního kruhu, ale protože se tento stěhuje asi o 180 km za zmíněných 40 000 let, již kdysi tam jistě bylo a zase se za polární kruh vrátí.

Zastavujeme u obchodního domu, abychom si doplnili nějaké zásoby, nikdo nevíme, co nás za polárním kruhem čeká. Náhle jsme osloveni člověkem, kterého zaujaly naše stroje a který hovoří rusky, což vzhledem k mnohasetletému propojení s Ruskem není nic neobvyklého. Víta nás na polárním kruhu a přeje nám hodně dobrého. Něco nakupujeme, platíme €, a asi za 20 minut se vracíme zpět ke strojům. Náš milý člověk na nás čeká a má v rukou dvě krabičky s jahodami. Říká, že podle starého zvyku lidí z Lapplandu se sluší hosty něčím přivítat. Dává nám krabičky jahod,!!jahody na polárním kruhu!!, přeje ještě

jednou hodně štěstí a poznání a odchází. Že by byl ten kraj za polárním kruhem opravdu tak krásný, jak nám ukázal tento člověk? Čítával jsem o tom sice již jako malý hoch v cestopisech, ale uvidíme. Vyjíždíme z Rovaniemi s rozehřátým srdcem.

Santa Claus Village

Konečně je to tady. Na pravé straně silnice to vidíme. Ano, je to Santa Clause Village. Hned mě napadá – bude Santa doma nebo si někam vyjel? Jak Santa jezdí v zimě, to ví každý!! Má zlaté saně tažené krásnými stříbrnými soby. Ale jak jezdí v létě? Já to vím. Na setkání se Santou jsem se připravoval. Je to HONDA GoldWing 1 000 GL. Zastavujeme na Santově dvoře a vydáváme se na prohlídku jeho sídla. Je to všechno skoro tak, jak jsem si představoval. Santova jurta, velký stříbrný sob, který Santu nosil jako malého na svých stříbrných parozích, hodně mu ukázal, hodně mu vyprávěl a hodně ho naučil, Trollové, zázrační severští skřítci, Santova pošta, kam mu píší svá přání děti z celého světa... Jen jedno, jedno si mi nesplnilo. Santu jsem nepotkal. Na svém letitém stroji GoldWing 1 000 GL se projížděl po nekonečné krajině za polárním kruhem a dohlížel na to, aby vše bylo v pořádku a všechny dárky pro děti na celém světě byly správně zabaleny. Ale o zázrak se Santa stejně postaral. V pondělí v půl třetí odpoledne jsem předal jedné ze Santových krásných dlouhonožek pohled s adresou Hotelu Stein u Chebu. Zázračný Santa Claus a jeho rychlonožky sobi ho dokázali doručit ve středu téhož týdne, hodinu před polednem. Za necelé dva dny!!! Já jsem tutéž trať jel v sedle svého GW 1800, velmi usilovně, tři a čtvrt dne!!! Je to totiž od Santy stejně daleko jako k Severnímu pólu, více než 2 600 km.

Sen u jezera Inari

Po prohlídce Santova sídla, několikerém překročení polárního kruhu tam i zpět, abychom si to náležitě vychutnali, tankujeme a vyjíždíme dále k severu. Jeden můj švédský přítel, který byl na North Cape 3x, mi dal ve Stockholmu nejméně dvě cenné rady. Ta první zněla: "Vždy u každé pumpy na severu dotankuj do plna, i kdyby to měly být jen 3 litry. Víš, jak daleko se dá se 3 litry dojet a jak dlouho trvá, urazit tu vzdálenost pěšky!".

Máme v plánu dojet nejméně do městečka Ivalo, ležícího na břehu obrovského jezera, z českého pohledu velkého jako „moře“ (asi 50 x 130 km) a to je ještě více než 300 km. Cestou začínáme ve větší míře potkávat soby, nejprve

jednotlivě, později malá stádečka. Krajina se opravdu mění. Je rovná, stromy již nejsou vysoké a ztepilé, tu a tam vykukuje jezero. Je to opravdu krajina, kterou jsem očekával, krajina, kterou část jezdců WRC (World Rallye Cup) zatracuje a druhá část miluje. Krajina tisíců horizontů a tisíců jezer. Přijíždíme do Ivalo, tankujeme a máme chuť ještě kousek pokračovat. Charli mi chce udělat u stojanu trochu více místa, stroj se mu převáží a

padá. Ulamuje se při tom loketní opěrka spolujezdce. Květka z toho moc velkou radost nemá. Je mi to líto, Charli mi chtěl usnadnit počínání a nakonec je sám poškozený. Tak špatně to v tom světě chodí. Můžeme pokračovat ještě kousek dál. Máme štěstí, jsou tady – a to je v těchto krajích nezvyklé – hned dvě městečka těsně vedle sebe. Těsně vedle sebe tady znamená asi 50 km.

Vjíždíme do městečka Inari na druhé straně jezera Inari Järvi a hned nás vítá poměrně velký camp s chatkami. Části naší expedice (dámské) se camp moc nezamlouvá a ani rozložení míst nám moc nevyhovuje. Je nás 5 a lichý počet se ukazoval jako trochu problematický po celou dobu, a tak dostáváme tip na ubytování asi o 20 km dále, z toho asi 12 km po šotolině lesní cestou... Po trošce obav, zda nebloudíme, se otevírá planina, výhled na jezero a srubový camp. Sjíždíme k recepci a tam nás vítá osamocený sob. Neochotně se nechává vyrušit, kousek poodchází, ale stále nás sleduje, a my se v recepci s velmi milou paní – jak také v Lapplandu jinak – domlouváme. Nabízí nám za pouhých 90 € srub. Nemusíme se prý ani chodit dívat, jistě budeme spokojeni. Úžasný snový srub, snad pro dvacet lidí, se dvěma koupelnami a dvěma ložnicemi, velkou společenskou místností s krbem a televizí, tady na severu, a plně vybavenou kuchyňskou linkou a obrovským podkrovním prostorem. Prostě, asi tak 300 km na sever od polárního kruhu – luxus, luxus a luxus nad luxus. Jsme všichni nadšení!!

Je 10 večer, ale světla je jako v poledne. Opravdu jsme již vysoko na severu, v luxusním srubu, se soby chodícími kolem, u velkého jezera, kde lehce přivázané loďky jsou k volnému použití. Žádné zámky!!! Navzájem se plácáme do zad a štípeme, abychom se přesvědčili o tom, že to není sen, ale realita, realita finského severu, realita země Lappland. V duchu si přísahám, že se sem ještě jednou v životě chci vrátit, nejraději se Speedckem, abych opravdu uvěřil tomu, že to nebyl jen sen tuláka po severu, spícího vedle svého stroje na odpočívadle u cesty. Je srpen, a tak se stmívá kolem 1 a. m. a světlo opět

přichází asi za dvě hodiny. Málo času na hluboký spánek, ale copak by se v téhle nádheře dalo spát déle??

North Cape leží na ostrově - North Cape Tunnel.

Ráno, již při vstávání a o to více při odjezdu jsme smutni. Dá se vůbec něco tak úžasného opustit. Všichni cítíme, že bychom tady chtěli strávit alespoň 10-14 dnů, někteří snad i zbytek života. Jediným, co nás motivuje a pohání je North Cape. Ten magický skalní útes a jeho magická poloha. Stále se mi vrací v myšlenkách jeho severní šířka **71°10'21' N**. Nikam severněji na světě, to na stroji po silnici už nejde. Máme to ještě kolem 300 km.

Po 70 km po rovné cestě s bezpočtem horizontů asi o 10m míjíme odbočku vlevo, jedinou odbočku, která na 70km byla. Ujíždíme dalších 100 pěkných Laplandských kilometrů. Měla by tady být hranice mezi Finskem a Norskem, mezi zeměmi Lapland a Finnmark. Hranice tady není žádná a žádná tady asi nikdy nebyla, ale je tady obchůdek a malá pumpa. Vědomi si rady mého švédského přítele a pravidla severu, tankujeme do plné. Vjíždíme do země Finnmark. Na krajině se moc nezměnilo, jen některé názvy zní méně finsky.

A také si nás převzala silnice E6. Je to milé, vždyť E6 prochází i mým městem uprostřed Evropy. Ve vesničce Lakselv, /pro sebe jsem si jej přeložil jako Jezerní šelf/ na břehu zálivu, zařezávajícího se hluboko do pevniny, odbočujeme na západ, abychom hned po několika kilometrech, po jeho břehu, zvláště pro střeoevropana ze země bez moře krásných 70km, pokračovali přímo na sever

K North Cape vede silnice, která byla otevřena v r.1956. Do té doby bylo možno na North Cape cestovat pouze lodí a vyšplhat na strmou skálu, většinou za velmi

silného severního větru. Ani pak ale nebylo dosažení North Cape docela jednoduché. North Cape leží na ostrově Magerøya a tak i po postavení silnice, dnes značené jako E69, nebylo možno dosáhnout North Capu „suchými gumami“. Na ostrov se muselo lodí. To se však změnilo v r. 1999, kdy byl otevřen pod více než 200m hlubokým průlivem mezi pevninou a ostrovem North Cape Tunnel. Tunel byl postaven v letech 1993-1999, ve své době jako

nejhlubší „subsea“ tunel na světě. S úžasem sleduji jeho parametry - hloubka 212 m a délka 6 875 m, rychle v hlavě počítám, 212 m klesání na 3400 m, to je nějakých 8-9% a pak zase totéž zpět do kopce. Při zpáteční cestě si všímám tabulky, která to řeší, sklon 9%. Protože by tunel mohl zamrzat, je opatřen zvláštními automatickými proti-mrazovými vraty. Jeho jižní koordináty jsou 70° 53' 30", N 25° 41' 00" E.

Druhá dobrá rada přítele ze Stockholmu.

Po celé cestě E 69 se pohybuje velké množství sobích stád, která se vyhřívají na teplém asfaltu a tráví tak nejen čas, ale i potravu, jsou přežvýkavci. Jen obtížně se nechávají vyrušit. Přijíždíme k místu, kde takováto situace nastala, asi již před nějakou chvílí, soudě podle cca 5 RV převážně s označením D, která stojí proti. Stádo se značným poklidem reaguje na houkání aut a ani se nehne. Ani policejní siréna Hawai 05 nainstalovaná na jednom našem stroji nic nezmůže. Stádo stále leží, bez známky toho, že by v nejbližších hodinách uvažovalo o změně. Ihned si vybavuji druhou radu mého přítele. Používám ji, ale musím se mít na pozoru. Vždyť takový sobí samec váží mezi 170 až 340 kg a měří 2,20 m. To je dost i na zápasníka Sumo. A na druhé straně já, 100 kg drobeček... Stádo se díví a začíná se zvedat. Za pár desítek sekund je silnice volná. Několik set sobů se neochotně zvedlo, přeskočili nízké svodidlo a začali se hned vedle silnice popásat. Asi si říkali, co si to ten lidský drobek dovoluje nás takhle obtěžovat a rušit, my jsme tady doma už desítky tisíc let. Že i člověk je tady více než 6 tisíc let, jsem se dozvěděl později, ale relativně záhy.

Němečtí turisté ve svých RV mě míjí, mávají a volají z oken „Danke schön, unsere Wartezeit - zwanzig Minuten!“ I já jim mávám, je to příjemné, vidět kolem sebe stovky sobů a rozesmáté lidi.

Přijíždíme do městečka Honningsvåg. Zastavujeme u pumpy a vědomi si rady mého přítele a pravidla severu, tankujeme. Od námi vytouženého cíle nás dělí snad jen 30km. Jak směšný kousek. Jak kraťounké poslední kolo tripu. Ze zkušenosti vím, že poslední úsek bývá nejobtížnější a nejnebezpečnější. Na světové výstavě psů, jsem měl ve finále dvě fenky ze tří. Skončili jsme druzí a třetí. Mistra světa jsem neměl. Na Mistrovství republiky v parkurovém skákání byla moje jezdkyňe na mé skvělé klisně ze tří finalistek nejslabší. Vědoma si mého naléhání hlavně pomalu a čistě, můj cíl splnily. Byli jsme pomalí ale čistí, bez shozené překážky. Soupeři byli rychlí, ale s chybou. Byli jsme nejlepší, Mistři republiky. Vědom si tohoto nebezpečí, kdy pozornost klesá a dostavuje se

předčasná euforie, na posledním úseku zpomaluji. Jedeme pomalu, ale nelitujeme. Alespoň napětí, které je v nás kumulováno dosahuje vrcholu. Několik let jsem o této cestě snil. Teď jsem u cíle. Bude takový, jako ho očekávám??

North Cape - kde se žení čerti a moře nezamrzá.

Asi ve dvou třetinách posledního úseku cesty k North Cape je odbočka do malé rybářské osady Skarsvåg. Je to nejsevernější městečko, spíše vesnička na světě. Při zpáteční cestě se tam jistě zastavím a přál bych si tam přenocovat.

A je to tu. Silniční cedulka s nápisem Nordkapp. Z parkoviště k obrovité Nordkapphalle z části vysekané ve skále, je to asi 200 m. Procházím je pomalu, abych si první okamžiky opravdu vychutnal. North Cape navštíví za rok asi 200 000 návštěvníků z celého světa. Je tu nejsevernější pošta na světě, panoramatický bar, prodejna suvenýrů, restaurace, obrovský plastický výjev prvního přistání

Richarda Chancella. Celá hala zní mnoha jazyky a pohybuje se tu mnoho etnických skupin, přesto lze najít jedno velmi tiché místo - malou ekumenickou kapli, kam by poutník neměl opominout zajít a poděkovat, že mu bylo dovoleno dosáhnout svého cíle.

Lépe než já, vyjádřil pocity z dosažení North Capu vůbec první turista v r. 1664, kterým byl kněz Francesco Negri z Raveny. *„Zde já jsem na North Cape - v samém okraji civilizace- a já mohu říci, že má touha po znalosti jest spokojená. Nyní já mohu cestovat zpět k domovu, pokud mi Bůh dovolí tak učinit.“*

Chtěl jsem zůstat na North Cape co nejdéle a zúčastnit se některých doprovodných akcí, například přípitku šampaňským, jako ho vykonal král Oskar II. v roce 1873 ve svém velkém stanu, který pro něj jeho družina postavila, pohledu na půlnocní slunce a celou krásu si co nejdéle vychutnávat. Cestovali jsme však v teamu a tam platí teamová pravidla, která je potřeba ctít. Někteří teamoví kolegové se obávali zhoršení počasí a obtížného nočního návratu zpět, blíže civilizaci, nespatovali v návštěvě North Cape možná tolik mýtického vzrušení jako já. Myslím si dokonce, že si ani celý North Cape pořádně neprohlédli. Asi po hodině North Cape opouštíme.

Cestou zpět se zastavujeme, na mé naléhání, v malebné nejsevernější rybářské osadě na světě Skarsvåg. Je úchvatná. Ale ani zde se mi teamové členy nedaří přesvědčit k přenocování na tomto půvabném místě.

Odvážím si sebou alespoň několik fotografií a též již jistotu, že se na North Cape vrátím a budu nocovat v nejsevernější rybářské osadě na okraji civilizace Skarsvåg, která má asi 60 obyvatel, letmým pohledem skoro stejně lodí a tisíce pasoucích se sobů. Vesnička má úchvatné koordináty: 71°6'0" N 25°49'0"E

Život v této osadě a lov ryb po celý rok je umožněn hlavně proto, že tudy proudí teplý golfský proud, který nedovolí Barentsovu moři zamrznout.

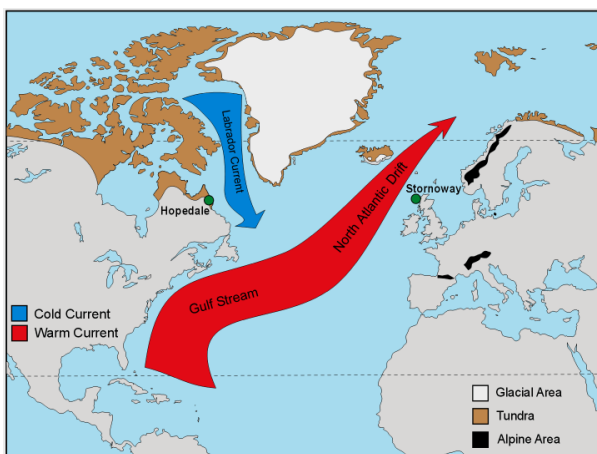
Golfský proud vzniká v Mexickém zálivu, opouští jej Floridským průlivem a směřuje k ostrovu Newfoundland, kde se odchyluje směrem k Evropě přes Atlantický oceán.

Evropská větev Golfského proudu, nazývaná Severoatlantický proud, zmírňuje v západní Evropě (obzvláště pak na severu) zimy, které

jsou
tak

teplejší než na jiných místech Země, byť tato místa mají stejnou zeměpisnou šířku.

Například v lednu činí rozdíl průměrných teplot mezi pobřežím Norska a severními částmi Kanady přibližně 30 °C. I tohle je jeden z magie a zázraků těchto míst.

Přes Altu zpět - na jih od polárního kruhu

Zpět se vracíme nám již známou silnicí E69, projíždíme zpět North Cape Tunnel, všímám si a fotím klesání a stoupání tunelu, je 9%, mjíme stovky sobů, kteří se, k již k pokročilé denní době, nevyhřívají na sluníčkem již nevyhřátém asfaltu, a dojíždíme do městečka Russenes, kde najíždíme na nám důvěrně známou E6. Je kolem 8 p.m. a my máme před sebou 110 km do Alty. Jak dlouho nám to asi bude trvat? Stihneme ještě nějaké ubytování?? Je sice světlo jako v poledne, nic méně doba je již pokročilá. Cesta do Alty však byla nevšedním zážitkem.

Naprosto dokonalý asphalt, s nádherně vykrojenými zatáčkami bez záludnosti zmenšování poloměru, lomené horizonty s odlehčením stroje přesně potřebným k jeho překlopení, večerní zážitek nad zážitky. Trochu se přece jen stmívá, začíná být lehounce šero. Od stupaček odlétají gejzíry jisker, jak se stroje v jedné stopě za sebou sklápí tu do pravé a zase do levé zatáčky, jak naklopeny za horizontem pokračují ve směru již na horizontu dokonale projektovanou silnicí, signalizovaném. Jsme si moc dobře vědomi, čeho se dopouštíme, porušujeme zákon o rychlosti v zemi, která se k nám tak úžasně chová, jedeme trochu rychleji, rozbušené srdce motorkáře, vznícený benzin v žilách, na skvělém stroji GoldWing na fantastickém 110 km úseku, buď nám omluvou. V té chvíli snad nebylo možno jinak. Do Alty dojíždíme po 9 p.m.

Zastavujeme v campu, který máme při cestě, některým se však nelíbí. Dostáváme typ na hotel Aurora. Když k němu kolem 10 p.m. přijíždíme, zjišťuji, že má čtyři hvězdičky. Bleskne mi hlavou, že tolik jsme zase nemuseli. Asi si v docela pěkném campu, který se nám, nevím proč, nelíbil, mysleli, že jsme opravdu velmi náročná klientela. Že na severu není nic moc levné, je nasnadě, že čtyřhvězdičkový hotel vysoko za polárním kruhem nebyl výjimkou, není potřeba zdůrazňovat. A když si dnes uvědomím, že jsem spal asi dvě hodiny, od 1 a.m. do 3 a.m., pak už zase bylo světlo, byla to hodina spánku za cenu vskutku vydařenou.

Již večer v hotelu se dozvídám něco zajímavého o Altě, od milé, jak také jinak tady na severu, majitelky. Zajímám se o to, co jsem viděl v prospektu v recepci. Znamky prvního osídlení jsou z kreseb v kameni odhadnuty na 4200 l.př.Kristem, dnes je to tedy 6 200let, co zde zanechali lidé první doklady o své přítomnosti. Je to pro mne velmi silná informace, v noci mi vrtá hlavou, zda jsem majitelce nerozuměl špatně číslovku, i to byl důvod, vedle whisky, kterou vytáhl Charli, mého pouze dvouhodinového spánku. Ráno u snídani vyjadřuji své pochybnosti o tom, zda jsem dobře rozuměl číslovku. Milá paní majitelka, která již byla zase v akci, mě ujišťuje, že jsem rozuměl správně a doporučuje mi návštěvu muzea, kde jsou kresby, patřící do světového národního dědictví, uloženy.

Pak nám ještě řekne pár slov o historii Alty, polární záři, o vypálení za okupace za 2. světové války, o tom jak si lidé váží svobody a každé práce, kterou dělají. Bylo to moc zajímavé, velmi by mě zajímalo muzeum i prohlídka Alty, ale čas a

vzdálenosti jsou neúprosné. Napadá mě, že sobi tady na severu jsou opravdu dlouho, ale člověk tady také není žádným nováčkem, že by tomu pomáhal ten zázračný Golfský proud?

Je středa a ve čtvrtek odpoledne potřebujeme být v Kotce na břehu Baltického moře a to je nějakých 1600km. Já musím ještě přes Helsinky kvůli trajektu a mám to o nějakých 300km dále. V Altě opouštíme E6 a vydáváme se po silnici 93 úžasným kaňonem řeky Altaelva přímo na jih. Altaelva je mimo své nádhery a nádhery celého kaňonu Sautso, jednoho z nejkrásnějších kaňonů na světě, kterým protéká a kterým projíždíme, nejlepší

lososovitou řekou na světě. Jsou to úchvatné věci, celý ten sever, tolik zajímavého a tak málo jsem viděl. Ale vždyť jsem si na North Capu v kapli přál, abych se sem ještě jednou vrátil. Věřím, že mi Bůh pomůže to splnit.

Silnice 93 z Alty na jih, je ještě úchvatnější, než E6 z Russenes do Alty. A tak v odvážných náklonech, při překlápění přes lomené horizonty, s bušícím srdcem a benzinem v žilách rozehřátým k bodu vzplanutí, jedeme proti slunci stále a stále na jih a tak to bude po celé dva dny, po celých asi 1600km, které máme před sebou. 1 600km, bez odboček stále a stále přímo na jih, na jih, na jih....!!

Mými milými společníky, kterým moc za společnost na této cestě děkuji, byli Bohuško, Boženka, Charli, Květka, členové GWCCZ a tři stroje HONDA GOLDWING 1 800 GL.

P.S: Transport po „seversku“.